Bizim Mahalle 3

Derdime Bir Çare

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Zeynep Sena'ya…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakkal Amca

Mahallemin Küçükleri

Hasan

Zeliş

Ali

Serkan

Çamur

Benim adım Ali, burası da "Bizim Mahalle." Anlatılanlar, bizim hikâyemiz. Yazarımız olan biteni nasıl aktaracak, hepimiz merak içindeyiz.

Serkan'ın üvey babası olan siyah bereli adam, sokakları dolaşarak Serkan'ı arıyordu. Bu sebepten Serkan sokağa çıkamıyor, can sıkıntısından patlıyordu. Ayrıca çarşı pazar işlerinde Tayyare Hanım'a yardım edemediği için üzülüyor, hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu.

Ali; Hasan'la birlikte Serkan'ın can sıkıntısını gidermeye çalışıyor, fırsat buldukça onu ziyaret ediyordu ama yaz tatili bitip de okullar açılınca durum daha da zorlaşacak, Ali ile Hasan okula gideceği için Serkan yalnız kalacak ve bu hapis hayatı iyice çekilmez olacaktı.

Tayyare Hanım, Serkan'ın bu sıkıntılı hâlini görüyor ve onu teselli etmeye çalışıyordu:

"Üzülme Serkan, sen ve Beyazgül bana bugüne kadar yaşamadığım mutluluğu yaşatıyorsunuz."

"Beyazgül"ü biliyorsunuz. Bilmeyenler için söyleyeyim, o bir kedi. Serkan'a annesinden kalan tek hatıra. Serkan, üvey babasından kaçarken bu kediyi de yanına almış, onu zalim adamın eline bırakmamıştı.

Tayyare Hanım'ın söylediği güzel sözler, Serkan'ı rahatlatsa da üzüntüsünü dindirmiyordu. Her fırsatta Tayyare Hanım'a teşekkür ediyor,

"Ah, şu üvey babamdan kurtulsam da anneme yaşatamadığım hayatı sana yaşatabilsem!" diyordu.

O üvey babadan kurtulmak kolay değildi. Her yerde Serkan'ı arıyor; her taşın altına, her ağacın üstüne bakıyordu.

Serkan, o adam için bir ekmek kapısı idi. Adamın da bu kapıyı kapatmaya niyeti yoktu. Bu durumda Serkan'ın hapis hayatı uzun yıllar sürecek gibiydi.

Tayyare Hanım'a bir misafir gelse Serkan ya bodruma iniyor ya da tavan arasına çıkıyordu. Bekle bekleyebildiğin kadar... Misafir gidecek de Serkan tavan arasından inecek…

Bir keresinde bir misafir gelmiş, Serkan yine tavan arasına çıkmış. Misafir geç vakte kadar oturunca Serkan yukarıda uykuya dalmış.

Uzun zaman görünmeyince Tayyare Hanım, onun bodrumun penceresinden çıkıp gittiğini sanarak ağlamaya başlamış. Serkan uyanınca gece yarısına doğru tavan arasından inmiş, Tayyare Hanım'ı Beyazgül'e sarılmış ağlarken görünce hemen kaşlarını çatıp,

"Niye ağlıyorsunuz? Benim karnım acıktı." demiş.

***

Ali, bir sabah kalkınca her gün yaptığı işleri tekrarladı. Farklı olan tek şey annesinin sorduğu soruydu:

- Nasıl? Tayyare Hanım kendini toparladı mı?

- Toparladı anne, şimdi çok iyi.

- Aman iyi olsun… Uğramayı ihmal etme.

- İhmal etmem anne; sabah, öğlen, akşam…

- O kadar da sık gitme, kadını bıktırırsın.

- Bıktırmam anne… Gece de gitsem yine memnun olacak.

Annesi, iç çekerek hüzünlendi.

- Vah zavallı, demek o kadar yalnız kalmış.

Ali boş bulundu, ağzından kaçırdı:

- Şimdi yalnız değil anne…

Sözün gerisini yuttu. Annesi, yuttuğu kısmı öğrenmek istedi:

- Nasıl yalnız değil?

- Şey… Şey var ya… Hani duyduğu sesler…

- Haa! Kedi.

- Evet kedi… Şimdi o kediyle kalıyor.

Annesi rahatladı:

- İyi… Kediyle kalması yalnız kalmasından iyidir.

Ali az daha ağzından kaçıracak, kedi yerine Serkan diyecekti. Sözün gerisini iyi yuttu. Dışarı çıkma saati gelince ayağa kalktı:

- Anne, ben gidiyorum.

Annesi gülümsedi:

- Hatırlatmama gerek var mı?

Ali de gülümsedi:

- Yok anne biliyorum. "Kedi köpekle dalaşmayacağım."

Ali'nin ilk işi Serkan'a uğramak oldu. Serkan'ın ilk işi de:

- Hapis kaldım, diye dert yanmak...

Bu konuda Serkan'a yardım edemiyordu. Böyle çaresiz kalmak ne kadar zor bir şeydi. Serkan Ali'ye,

- Hâlâ o adam buralarda dolaşıyor mu, diye sordu.

- Evet! Bazen günde iki kere görüyorum.

Serkan'ın canı sıkıldı:

- Bari bana bir iki kıyafet getirin de üstümü başımı değiştireyim.

Bu, akıllarına hiç gelmemişti. Serkan ilk günden beri aynı kıyafetleri giyiyordu. Ali:

- Bekle, hemen eve gidip getireyim.

Ali, bunu düşünemediği için kendini ayıpladı. İlk önce Hasan'a uğrayıp ondan da bazı giyecekler almayı düşündü. Evlerine vardı, kapıyı çaldı. Karşısına Hasan'ın annesi çıktı:

- Hoş geldin Ali!

- Hoş bulduk Ramize teyze, Hasan evde mi?

- Evde, gir içeriye.

- Yoo! Girmeyeyim. Sana bir şey söyleyeyim.

- Söyle.

- İhtiyaç sahibi bir çocuk var da ben ona kendi kıyafetlerimden götüreceğim. Hasan'ın da giymediği şeyleri varsa...

- Var, var. Hemen getireyim.

Böyle der demez Ramize Hanım içeri gitti, arkasından Hasan geldi:

- Hoş geldin Ali… Ne oldu?

Ali, Hasan'ın annesine söylediklerini ona da söyledi. Hasan saf saf Ali'nin yüzüne baktı:

- Kim o ihtiyaç sahibi çocuk?

- Hadi hazırlan, yolda anlatırım.

Ramize Hanım elinde iki koca poşetle geldi:

- Al bakalım Ali, hepsi de sağlam ve temiz.

- Sağ ol Ramize teyze, Allah kabul etsin.

Ali yürüdü, Hasan da arkasından gitti:

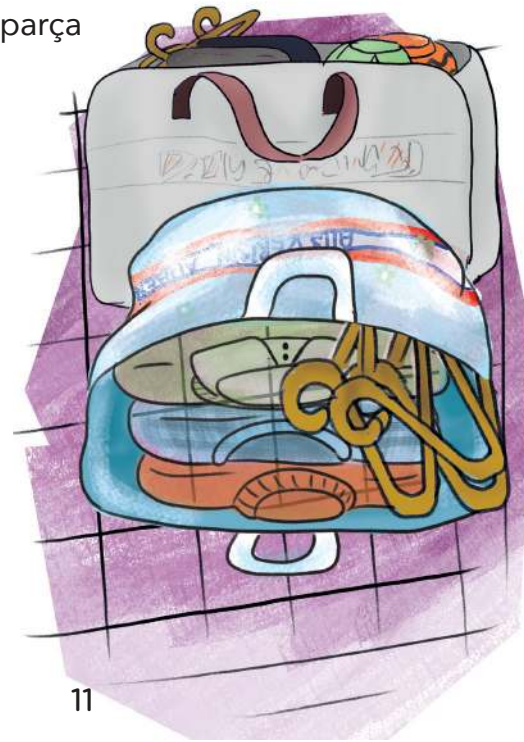
– Nereye gidiyoruz?

- Bizim eve… Birkaç parça da bizden alalım.

Hasan yine safça aynı soruyu sordu:

- Kim o ihtiyaç sahibi çocuk Ali? Söylesene...

- Bu nasıl soru Hasan! Biraz kafanı çalıştırsana. Serkan'a hiç sorduk mu: "Giyeceğin var mı? Banyo yaptın mı?" diye…

- Sahi sormadık. Gidince soralım.

- Ben sordum Hasan!

- Ne dedi?

- Ne diyecek… Uzun zamandır temizlenememiş, üstündekilerden başka da giyecek bir şeyi yokmuş.

- Çok iyi ettin Ali, benim aklıma hiç gelmedi.

- Neyse, bu götürdüklerimiz inşallah Serkan'a uyar.

- Uyar, uyar. Bizden bir farkı yok ki…

Ali'nin evine gittiler. Bir iki kıyafet, pijama falan aldılar. Vakit kaybetmeden Tayyare Hanım'ın evine vardılar. Serkan bir güzel banyo yaptı. Üstündekileri değiştirdi, rahatladı. Saçlarını tarayınca uçları neredeyse omuzlarına kadar indi:

- Saçlarımı bile berbere gidip kestiremedim.

- Böylesi daha iyi, yakışmış, dedi Ali.

- Bu iş uzarsa saçlarım belime kadar iner.

- Merak etme, o zaman elime makası alıp keserim.

***

Aradan bir iki gün daha geçti. Ali evden çıktı, hızlı adımlarla yürüdü. Gelip geçene selam verdi, gülümsedi. Serkan'ın yanına gidince durgunlaştı. Çünkü Serkan'ın canı sıkılmış, yüzü solmuştu. Evde kapalı kalmasının sonucu bu olmuştu. Ali düşünürken birden aklına geldi:

- Sana kitap getireyim.

- Ne olacak kitap?

- Okursun, can sıkıntısına iyi gelir.

Böyle deyince Serkan gülmeye başladı. Anlamsız bakışlarla Ali'ye baktı:

- Ben bütün kitapları okudum.

- Benim getireceğim kitapları okumamışsındır. Hepsi yeni çıktı.

Öyle deyince Serkan biraz durgunlaştı ama dudaklarındaki alaylı gülüş devam etti:

- Yeni çıkanları da çıkacak olanları da okudum.

Ali, Serkan'ın kendisiyle eğlendiğini zannetti:

- Tamam, okumak istemiyorsan ben de getirmem.

O zaman Serkan'ın gözleri doldu. Gözlerinde toplanan yaşlar, birer elmas tanesi gibi kızaran yanaklarından yuvarlandı. Bütün ömrünü boşa harcamış gibi mırıldandı:

– Ben okumayı bilmiyorum ki...

Ali ne diyeceğini bilemedi. Böyle bir cevap beklemiyordu. Onu teselli edecek bir söz aradı:

- Olsun, ben sana öğretirim.

Serkan'ın gözleri parladı:

